

La veu melodiosa

Montserrat Roig

La veu melodiosa

Ningú no va saber el nom del pare. La mare de l'Espardenya se'l va emportar a la tomba al cap de dos mesos: va morir sense adonar-se que se n'anava. La Dolors no la va poder consolar en el moment del trànsit: la noia només enraonava grec.

L'avi es va tancar sis dies i sis nits al despatx. Al setè dia, va sortir i digué a la minyona:

—Dolors, ara només hem de pensar en el nen. Amagueu tots els miralls. Ell no ha de saber com és. Els terribles bombardeigs del març de 1938 confirmaren que la llum roja que formava feixos aïllats, com una cortina de gasa diria la Dolors, era l'aurora boreal i no un bon presagi.

Durant uns mesos, l'avi pujava cada dia al terrat. Observava el dolor de la gent, les llargues corrues dels que fugien, la lenta espera dels que s'hi quedaven, la ciutat enrunada. Digué adéu als amics que se n'anaven i a l'antiga esplendor. Quan entraren els altres, no ho va voler veure. Va tancar tots els balcons que donaven al passeig de Gràcia i se n'anà a la cuina. L'Espardenya xuclava amb delit el mugró de la dida. Va mirar el nen i prengué una decisió.

—Per a tu —va fer— construiré un petit paradís. I totes les veus que hi sentiràs, et seran melodioses. La Dolors, que atiava el foc de la cuina econòmica, va sospirar. Estava avesada a la manera de parlar del seu senyor.

El senyor Malagelada tenia idees republicanes, però no era un home d'acció. Havia conegut món i, de jove, havia pensat de fer-se poeta. Va descobrir, aviat, que pitjor que un assassí és un mal poeta i s'havia enretirat, a temps, de l'art que dóna més vanitosos i menys mestres. Preferia llegir a escriure versos dolents. La seva extraordinària memòria li permetia de recitar a cada moment el vers que s'hi esqueia. Els bons poetes li ho agraïen, conscients que el senyor Malagelada pertanyia a una espècie en vies d'extinció. Davant d'ell se sentien útils i no hi ha res que un poeta desitgi més. En tornar del llarg viatge que va fer a l'estranger, dedicà tot el temps a badar i a la lectura. Deia que els llibres mai no traeixen. En acabada la guerra, encara es va tornar més misantrop. Les persones el cansaven, no resistia més d'una hora de conversa. La Dolors ho sabia i solament cantava a la cuina i amb la porta tancada.

Pertanyia a una família que s'havia arruïnat i enriquit diverses vegades segons les evolucions de la política europea. Després de la guerra, es va malvendre les terres dels avantpassats i es va tancar amb el nét al pis del passeig de Gràcia. Encara li quedaven prou rendes per a viure bé i oblidar-se de tot el que passava al carrer. Va manar a la Dolors que, nit i dia, ajustessin tots els porticons i que no hi entrés ni el soroll ni la llum. I submergí el nét en un oceà de cotó molt fi.